

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1249/2537

นายก ลม หรือ กม อึ้งเพ็ชร กับพวกโจทก์ นาย แกม อึ้งเพ็ชร กับพวกจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.พ. มาตรา 248, ป.พ.พ. มาตรา 1382,

พ.ร.บ.แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2534 มาตรา 18, ป.วิ.พ. มาตรา 238

ย่อ / หลักกฎหมาย

คดีก่อนถึงที่สุดโดยศาลฎีกาวินิจฉัยว่าโจทก์และจำเลยในคดีนั้นมีสิทธิ์ร่วมกันในที่ดินพิพาท โดยไม่ได้วินิจฉัยหรือพิพากษาให้แบ่งแยกที่ดินพิพาทให้เป็นส่วนสัดแยกจากกัน แต่

คำพิพากษา

คดีนี้โจทก์ในฐานะที่เป็นเจ้าของรวมในที่ดินพิพาทฟ้องขอให้แบ่งแยกที่ดินพิพาทให้เป็นส่วนสัดแยกจากกัน คดีก่อนกับคดีนี้จึงมีประเด็นแห่งคดีและคำขอบังคับแตกต่างกัน ฟ้องโจทก์คดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อน จำเลยที่ 3 ที่ 4 ฎีกาว่าพยานหลักฐานของตนฟังได้ว่าตนได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินที่พิพาทแล้วโดยการครอบครองปรปักษ์โจทก์ทั้งสองจึงขอให้แบ่งแยกที่ดินพิพาทให้โจทก์ทั้งสองไม่ได้ เป็นฎีกาในข้อเท็จจริง เมื่อคดีมีทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นฎีกาไม่เกินสองแสนบาท จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคหนึ่ง โจทก์ฟ้องว่า ที่ดินโฉนดเลขที่ 1456 เนื้อที่ 28 ไร่ 2 งาน 20 ตารางวา เป็นมรดกของโจทก์ทั้งสองและจำเลยทั้งสิ้น โจทก์ทั้งสองประสงค์จะจดทะเบียนแบ่งแยกกรรมสิทธิ์ที่ดินดังกล่าวเป็นของโจทก์ทั้งสองเป็นส่วนสัดแต่จำเลยทั้งสี่ไม่ยอม โดยไม่มีเหตุขัดข้องสมควรขอให้บังคับให้จำเลยทั้งสี่นำโฉนดที่ดินเลขที่ 1456 ไปยื่นคำร้องต่อเจ้าพนักงานที่ดินให้รังวัดแบ่งแยกเป็นของโจทก์ทั้งสองคนละ 4 ไร่ 2 งาน 15 ตารางวา หากจำเลยทั้งสี่ไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสี่ หากไม่สามารถดำเนินการดังกล่าวได้ให้นำที่ดินแปลงดังกล่าวออกขายทอดตลาด เอาเงินที่ขายได้แบ่งกันตามส่วนกรรมสิทธิ์จำเลยที่ 1 และที่ 2 ขาดนัดยื่นคำให้การและขาดนัดพิจารณาจำเลยที่ 3 และที่ 4 ให้การว่า โจทก์ทั้งสองไม่ได้กรรมสิทธิ์ในที่ดินตามฟ้อง เพราะหลังจากนางช้อยเจ้ามรดกถึงแก่กรรมจำเลยที่ 1 ที่ 2 และนางผิว อึ้งเพ็ชร มารดาของจำเลยที่ 3 และที่ 4 ได้เข้าครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินแปลงดังกล่าวโดยสงบเปิดเผยด้วยเจตนาเป็นเจ้าของตลอดมาเป็นเวลากว่า 10 ปี ได้กรรมสิทธิ์โดยการครอบครองตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1382 แล้ว ทั้งนี้ โดยแยกการครอบครองเป็นส่วนสัดส่วนของจำเลยที่ 1 มีเนื้อที่ 10 ไร่เศษจำเลยที่ 2 มีเนื้อที่ 5 ไร่เศษ และส่วนของนางผิวเนื้อที่ 13 ไร่เศษ ต่อมานางผิวถึงแก่กรรม จำเลยที่ 3 ที่ 4 ได้ครอบครองทำประโยชน์ในที่ดินส่วนของนางผิวตลอดมาจนถึงปัจจุบันโจทก์ทั้งสองไม่ได้ร่วมครอบครองด้วย โจทก์ทั้งสองไม่มีสิทธิ์รับมรดกที่ดินแปลงดังกล่าว ไม่มีอำนาจฟ้อง ฟ้องโจทก์ขาดอายุความศาลชั้นต้นพิพากษาให้จำเลยทั้งสี่ไปจดทะเบียนแบ่งแยกที่ดินโฉนดเลขที่ 1456 เฉพาะส่วนที่อยู่นอกการครอบครองของจำเลยที่ 1 ให้แก่โจทก์ทั้งสองโดยให้โจทก์ทั้งสองได้คนละหนึ่งในสี่ส่วนหากจำเลยทั้งสี่ไม่ปฏิบัติตามให้ถือเอาคำพิพากษาแทนการแสดงเจตนาของจำเลยทั้งสี่ หากไม่สามารถดำเนินการดังกล่าวได้ให้นำที่ดินออกขายทอดตลาดเอาเงินที่ขายได้แบ่งกันตามส่วนจำเลยที่ 3 และที่ 4 อุทธรณ์ศาลอุทธรณ์

พิพากษายืนจำเลยที่ 3 และที่ 4 ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า คดีนี้ทุนทรัพย์ที่พิพาทกันในชั้นฎีกาไม่เกินสองแสนบาท จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาในข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 248 วรรคหนึ่ง แก้ไขเพิ่มเติมโดยพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง (ฉบับที่ 12) พ.ศ. 2534 มาตรา 18 คดีจึงฎีกาได้เฉพาะปัญหาข้อกฎหมายซึ่งจำเลยที่ 3 และที่ 4 ฎีกาว่า ฟ้องของโจทก์คดีนี้เป็นฟ้องซ้ำกับคดีแพ่งหมายเลขแดงที่ 192/2523 ของศาลชั้นต้นหรือไม่ การวินิจฉัยปัญหาข้อกฎหมายเช่นว่านี้ ศาลฎีกาจำต้องถือตามข้อเท็จจริงที่ศาลอุทธรณ์ได้วินิจฉัยจากพยานหลักฐานในสำนวนตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 238 ประกอบมาตรา 247 ซึ่งศาลอุทธรณ์ฟังข้อเท็จจริงมาว่า ที่ดินพิพาทโฉนดเลขที่ 1456 เป็นทรัพย์มรดกของนางชอย ตกทอดแก่ทายาท ทายาทชั้นบุตรของนางชอย คือ นางผิวนารดาของจำเลยที่ 3 และที่ 4 ในคดีนี้ นายกาย อึ้งเพ็ชร บิดาของโจทก์ที่ 2 ในคดีนี้ นายกลม อึ้งเพ็ชรโจทก์ที่ 1 ในคดีนี้ และนางมา ไข่เพ็ชร เคยร่วมกันเป็นโจทก์ฟ้องบุตรอีกคนหนึ่งของนางชอย คือนายเกม อึ้งเพ็ชร จำเลยที่ 1 ในคดีนี้เป็นจำเลย ขอรับมรดกและแบ่งแยกที่ดินพิพาท คดีดังกล่าวถึงที่สุดโดยศาลฎีกาพิพากษาให้โจทก์ทั้งสี่ในคดีนี้มีสิทธิร่วมกันในที่ดินพิพาทเฉพาะส่วนที่อยู่นอกเขตการครอบครองของจำเลยในคดีนั้นต่อมาโจทก์และจำเลยทุกคนในคดีนี้ได้จดทะเบียนรับมรดกที่ดินพิพาทแล้วโดยโจทก์ที่ 2 รับมรดกแทนที่นายกายบิดา จำเลยที่ 3 และที่ 4 รับมรดกแทนที่นางผิวนารดานอกนั้นรับมรดกในส่วนของตน พิจารณาลงแล้วเห็นว่า คดีก่อนคือคดีแพ่ง หมายเลขแดงที่ 192/2523 ของศาลชั้นต้นถึงที่สุดโดยศาลฎีกาวินิจฉัยว่าโจทก์และจำเลยในคดีนี้นั้นมีสิทธิร่วมกันในที่ดินพิพาทโดยไม่ได้วินิจฉัยหรือพิพากษาให้แบ่งแยกที่ดินพิพาทให้เป็นส่วนสัดแยกจากกัน แต่คดีนี้โจทก์ในฐานะที่เป็นเจ้าของรวมในที่ดินพิพาทฟ้องขอให้แบ่งแยกที่ดินพิพาทให้เป็นส่วนสัดแยกจากกัน คดีก่อนกับคดีนี้จึงมีประเด็นแห่งคดีและคำขอบังคับแตกต่างกัน ฟ้องของโจทก์ในคดีนี้จึงไม่เป็นฟ้องซ้ำกับคดีก่อนฎีกาของจำเลยที่ 3 และที่ 4 ในปัญหานี้ฟังไม่ขึ้นส่วนที่จำเลยที่ 3 และที่ 4 ฎีกาว่าพยานหลักฐานของจำเลยที่ 3 และที่ 4 ฟังได้ว่าจำเลยที่ 3 และที่ 4 ได้กรรมสิทธิ์ที่ดินพิพาทแล้วโดยการครอบครองปรปักษ์ โจทก์ทั้งสองจึงขอให้แบ่งแยกที่ดินพิพาทให้โจทก์ทั้งสองไม่ได้ เห็นว่า ฎีกาของจำเลยที่ 3 และที่ 4 ดังกล่าวเป็นฎีกาในข้อเท็จจริง จึงต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทกฎหมายดังกล่าวข้างต้น ศาลฎีกาจึงไม่รับวินิจฉัยให้พิพากษายืน

องค์คณะ

พรชัย สมรรถเวช · สติชัย ไพเราะ · สมคิด ไตรโสรัส

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1249/2537>